



**S MALOU**



**POMOCÍ**



**PŘÁTEL**

**JAN ŠVANCARA**



● — pointa

# S malou pomocí přátel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
[www.pointa.cz](http://www.pointa.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)



Jan Švancara  
S malou pomocí přátel – e-kniha  
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

  
**ALBATROS** MEDIA

**JAN  
ŠVANCARA**

**S MALOU  
POMOCÍ  
PŘÁTEL**



# OBSAH

Kapitola 1 .....	7
Kapitola 2 .....	15
Kapitola 3 .....	24
Kapitola 4 .....	35
Kapitola 5 .....	47
Kapitola 6 .....	57
Kapitola 7 .....	65
Kapitola 8 .....	74
Kapitola 9 .....	83
Kapitola 10 .....	92
Kapitola 11 .....	110
Kapitola 12 .....	114
Kapitola 13 .....	124
Kapitola 14 .....	132
Kapitola 15 .....	141
Kapitola 16 .....	148

*A tak se ploužím tímhle tím  
slzavým údolím  
a těším se, až lidi mě  
jednou pochopí.*

*(František Horáček alias Jim Čert)*

# KAPITOLA 1

Viktorova mysl se rázem přenesla zpět v čase asi o dvacet let. Mohly za to rány na dveře, které ho vytrhly ze živého snu. Zdálo se mu o střední škole. Vždycky když dlouho spal, zdálo se mu o té době. Nevěděl, čím to je, a vlastně nad tím dřív ani nepřemýšlel. Až teď, když ho z party veselých spolužáků odvolalo neurvalé bušení na dveře. Následkem několika večerních piv měl v hlavě prázdno a duto, zato v močovém měchýři plno. Rány na dveře byly tak důrazné, že nebylo pochyb, o koho jde. Nikdo jiný by do dveří netloukl tak, až to budilo podezření, že se je snaží vyrazit.

„Jo, rado, slyším!“ zavolal Viktor, zatímco se snažil rozlepit oči a nohama najít pod postelí pantofle.

Došoural se ke dveřím jako Joffrey de Peyrac, protože na pravou nohu se mu stále nedařilo pořádně nazout botu a táhl ji po podlaze za sebou. Otevřel dveře, omluvně pokývnul policejnímu radovi Vašíčkovi a zmizel na toaletě.

Když se po pár minutách objevil v pokoji, měl už na sobě župan a na tváři se mu leskly kapky studené vody. Byl připraven.

„Co tě přivádí, rado?“

„Tohle,“ praštil policista mohutnou dlaní do psacího stolu.

„Máš něco s rukou?“ zeptal se udiveně Viktor a podíval se zvědavě na radovu pravici. Až když se dlaň nadzvedla, uviděl na desce stolu ležet svou vlastní vizitku. *Náplava, s. r. o. – detektivní kancelář*, hlásal nápis vyvedený v patkovém fontu na křídovém papíře.

„Koukám, že reklama funguje. Co byste si ráčil přát? Viktor Náplava, podnikatel na volné noze, k vašim službám,“ řekl obřadně Viktor, uklonil se a zatočil páskem od županu.

„Nešašuj. Tahle reklama nefunguje. Chlap, kterej ji měl v kapse, je skoro mrtvej. Předevčirem dopoledne ho postřelili jako nějakýho veksláka. A já chci vědět, co ty s tím máš společného. Takže teď

budeš makat pro mě, a budeš to dělat zadarmo a rád, jinak zařídím, že ti tuhle firmu zavřou, protože my oba víme, že na koncesovanou živnost detektiva nemáš vzdělání ani praxi. A dej si bacha, protože cokoli teď k tomu řekneš bude použito proti tobě.“

„Snad může být použito,“ opravil jej Viktor a usadil se k psacímu stolu.

„Ne, bude, to si piš!“ rozkřikl se policista, až se mu na hustém kníru zachytily kapičky slin.

„Ale rado, to je vydírání!“ bránil se Viktor.

Rada se na něj vážně podíval. Opřel se oběma rukama o desku stolu a ztěžka dosedl naproti němu. Chvilí mlčel a pak promluvil docela tichým hlasem: „To není vydírání. Chlape, já potřebuju pomoc. Proto jdu za tebou.“

To byl ten moment, kdy Viktora začal případ zajímat. Vydírání by se nepodvolil, na to měl příliš anarchistickou náturu. Navíc byl přesvědčený, že Živnostenskému úřadu nadále nebude vadit, že své služby vykazuje jako marketingové zastoupení. Vždyť se práce, kterou dělal, klidně dala považovat za monitoring konkurence. Akorát když už nějakou konkurenci objevil, byl z toho většinou jen partnerský problém, ve kterém šlo o obchodní partnery.

Rada vypadal unaveně. Seděl na židli, ramena nepřírozeně svěšená, jeho obvyklá razance byla ta tam. Měl zarudlé oči a Viktorovi se zdálo, že se mu trochu třesou ruce. Odhadoval, že asi celou noc nespal. Cítil, že tohle je případ, který nemůže a ani nechce odmítnout, a proto přikývl.

„Pokusím se udělat, co budu moct, ale uznej, že něčím se živit musím. Ty si mě, hádám, nenajmeš za hodinovou taxu.“

„No, to ne, Viktore, kde já bych na to vzal...“

„Na pokutách, ne?“ ušklíbl se Viktor.

„Nech toho,“ zabručel rada, na němž bylo vidět, že ho Viktorův souhlas zase trochu vrátil do hry. „Něco bych ti možná sehnat mohl. Nebyla by to sice plná sazba, ale lepší než nic. Rozjíždí se teď grantový program na podporu prevence kriminality a užívání drog...“

„Tak na to jsem ideální adept, kriminalitu potírám a drogy si taky občas užiju,“ zasmál se Viktor.

„No jo, já vím, vždyť tě znám. Něco bys prostě dostal. Vykázali bychom tě jako externistu na práci v terénu, takže úplně škodnej bys



nebyl. A mně by to pomohlo, protože mám v tomhle případě úplně svázaný ruce. Nemůžu si dovolit to co ty.“

„A kolik by to teda hodilo?“

„Nevím. Můžu ti ale slíbit, že by to byla pěticiferná částka.“

„Hele, rado, jen tak pro jistotu, kde by mezi těma ciframa byla desetinná čárka?“ sondoval Viktor.

„Ale Viktore, za co mě máš? A nezapomeň, že ten chlap měl tvou vizitku, takže to je vlastně tvůj klient.“

„To je pravda,“ uznal Viktor. Vizitka v kapse postřeleného člověka byla silný argument. Když už nic jiného, tak tohle by byla návada, na kterou by ho policejní rada dostal.

„Takže se do toho pustíš?“ zeptal se rada a podíval se na Viktora unavenýma očima.

„Co mi zbývá. Co kdybychom zašli do mé druhé kanceláře a probrali ten případ od začátku?“

„Viktore, odkdy ty máš druhou kancelář?“

„Od té doby, co mají v Oku rychlou wifi.“

„Já myslel, že v baru je důležitá rychlá obsluha,“ usmál se policista, kterému se znatelně vrátila síla.

„No, když tam máš kancelář, tak potřebuješ i přístup na internet. Doma se ho už chystám odhlásit. Ušetřím čtyři stovky měsíčně.“

„Viktore, seš si jistej, že sezením v baru něco ušetříš?“

„Peníze možná ne, ale čas určitě. Užívám si života a zároveň pracuju,“ rozhodil rukama Viktor.

„Tomu teda říkám multitasking. Ale teď je devět hodin ráno. Há dám, že kvůli tobě nebudou otevírat.“

„Jo, to je fakt,“ promnul si oči Viktor, který se ještě dobře nezořientoval v čase. Po tom bleskovém přesunu z dob střední školy byl rád, že tuší, jaké je roční období. Ze všeho nejvíc toužil jít si ještě na chvíli lehnout. Dneska neměl náladu zachraňovat svět.

„Můžu ti nalít Jacka Danielse ze svých zásob, pokud tě teda neuzrazí alkohol před polednem.“

„Mě? Ne. Dělalí jsme na to případu non-stop, takže já mám vlastně ještě noc. Klidně mi nalej.“

Viktor byl sám překvapený, že se mu podařilo bez problémů najít dvě čisté sklenice. Postavil jednu z nich před policejního radu a nalil mu dvojitou.

Rada se napil, trochu se uklidnil a dal se do vysvětlování: „Tvůj klient, Viktor, to znamená ten chlap s tvou vizitkou v kapse, pracoval jako bodyguard pro Ivana Hrušku.“

„Toho podnikatele?“ zeptal se Viktor jen pro ujištění. Bylo mu celkem jasné, že půjde právě o něj. Ivan Hruška byl ten typ podnikatele, o kterém novináři v eufemismech mluví jako o kontroverzním. Jestli nějaký Ivan Hruška v celém Brně potřeboval bodyguarda, tak to musel být právě tenhle.

„Jo, přesně toho Ivana Hrušku. Takže ti je asi jasné, že motivů i podezřelých je tu spousta,“ pokýval hlavou policista a ztěžka dosedl na židli u Viktorova stolu. Tričko, které bylo přehozené přes opěradlo buď taktně ignoroval, nebo si ho prostě nevšiml.

„Proč by mi to mělo být jasné?“

„Copak o něm nic nevíš? Hruška leží v žaludku půlce kraje. Tu druhou půlku si platí.“

„Mně hruška leží v žaludku maximálně dvacet čtyři hodin, potom jde ven.“

„Jsem rád, Viktor, že ti funguje peristaltika tak dobře,“ zasmál se rada. „Ale snad chápeš, že tady může jít o něco velkého? Hruška není jen tak někdo, aby po něm střílel podvedený manžel.“

„A co se teda přesně stalo?“ zeptal se Viktor, kterému už začínaly vadit ty nejasné náznaky. Znal policejního radu natolik dobře, aby se nevzdával podezření, že ví něco, co z případu dělá netuctovou záležitost, ale zatím si to nechává pro sebe. Něco, kvůli čemu mu stálo za to se doprošovat o pomoc.

„Hruška měl být včera v deset u soudu. Má polízanici kvůli vytunelovanému bytovému fondu. Desítky lidí vložily životní úspory do bytového družstva a místo terasových bytů na okraji Brna teď mají jen bezcenné podíly. Dost se o tom psalo a hodně lidí je v tom osobně zainteresovanejších, takže před Justičním palácem bylo víc živo než obvykle. Když Hruška s ochrankou přecházeli od auta ke vstupním dveřím, přiblížil se k nim muž s helmou na hlavě, vytáhl pistoli a vystřelil po Hruškovi, ale trefil jen bodyguarda – který byl zjevně na svém místě. Střelec pak využil momentu překvapení, bleskově naskočil na motorku a než ho stačil někdo zadržet, odjel. Měl prý helmu s černým sklem, které si nechal sklopené, takže mu nikdo neviděl do obličeje. Byl střední postavy, ani malý, ani velký, nebyl tlustý, neměl dlouhé vlasy, nekulhal, zkrátka nebyl ničím nápadný.

Nepromluvil ani slovo. Naprosto anonymní osoba. Mohl to být klidně cizinec,“ odhadoval rada, zamyšleně pozorující jantarové odlesky bourbonu v broušené sklenici.

Viktor pozorně poslouchal a trochu znejistěl. Zabíjáci, co střílí na ulici a jezdí na rychlých motorkách nebyli sortou lidí, na kterou by byl zvyklý. Začínal mít obavy, že by tento případ mohl být nad jeho možnosti.

„Odjel? A kam?“ nechápal Viktor. „Když to vidělo tolik lidí, tak přece museli hned ztropit poplach. Silniční kontroly by ho mohly chytit, ne? Teď zjara ještě tolik motorek nejezdí.“ Stále doufal, že celý případ může mít nějaké jednoduché řešení, které se obejde bez něj.

„Viktore, bylo to v deset dopoledne, kdy je slabý provoz. Navíc na motorce by ani nezůstal trčet v žádné koloně. Justiční palác je u výpadovky na Vídeň. Jestli na to pořádně šlápl, což asi vzhledem k tomu, že mu hořela koudel, udělal, tak si spočítej, jak rychle se dostal ven z města. Hádám, že byl za Brnem už ve chvíli, kdy policejní operátor teprve přijímal hlášení o střelbě. Než se nám podařilo od lidí získat alespoň přibližný popis události a pachatele, mohl být už za hranicema. I tak jsme po něm vyhlásili pátrání, ale moc si od toho nemůžeme slibovat, když vůbec netušíme, kdo to byl.“

„Měl komplice,“ nadhodil Viktor tak nejistě, že rada přemýšlel, jestli je to otázka, nebo konstatování.

„Jo, asi jo. Policejní hlídka našla u Mušovských jezer odstavenou kradenou dodávku, v jejímž kufru byla motorka, která popisem odpovídala té z místa činu. Takže buď se velice dobře připravil, nebo měl skutečně komplice. V každém případě věděl, jak na to. Nebyl to amatér. Mohl by to být zhrzený člověk, který přišel kvůli Hruškovi o životní úspory a připravil si pomstu. Nebyl to ale zločin z vášně, spíš chladnokrevný a plánovaný atentát.“

„Hádám, že ta motorka taky není žádná stopa,“ zkusil Viktor štestí.

„Hádáš správně. Byla taky kradená, pravděpodobně minulý týden během té samé noci jako dodávka. Motorku majitel nahlásil jako kradenou až o den později. Měl ji v garáži kousek od domu, takže není divu, že si toho nevšiml hned.“

„A co ten postřelený?“

„Doktoři říkají, že je v kritickém stavu. Dost ho to pocuchalo. Nemám detailní výsledky balistiky, ale už teď víme, že to byla střela ráže 44 Magnum. To je pěkný svinstvo.“

„A něco o něm? Myslím o tom postřeleném. Víte, kdo to je?“

„Je to bodyguard, profík. Když zaregistroval potenciální nebezpečí, kryl Hrušku tělem. Měl akorát smůlu, že to schytal dost nešťastně. Střela se mu svezla po neprůstřelné vestě, projela mu spodním patrem a roztránila mu horní čelist. Chlap si může gratulovat, že to přežil. Mít hlavu v jiném úhlu, tak mu projektil prošel až do mozku. Ten se podruhé narodil. Ale to byl jen pěšák, který dělal svou práci. Proč o něm chceš vědět víc?“

*Protože je jako já,* pomyslel si Viktor. Pěšák, který nikoho nezajímá. Chlap na špinavou práci, který když to schytá, tak to nikoho nerozplácě. Svět důležitých lidí se bude točit dál i bez něj.

„Zapomínáš, rado, že je to můj klient. Měl přece v kapse mou vizitku,“ nedal se odradit Viktor, kterého i vlastní zvědavost poháněla zjistit, co to bylo za muže. Proč mohl mít tu vizitku u sebe? Viktor nerozdával vizitky moc často a nebyl si vědom toho, že by se v poslední době setkal s někým, kdo pracuje jako bodyguard.

„Na vizitku se vykašli, a na toho chlapa taky. Ten teď stejně nemůže mluvit. Je na tom dost zle a horní čelist má sdrátovanou. Navíc ti nemůže říct víc, než co už viděli všichni okolo. Tady jde o toho Hrušku. Že by byl čistej, tomu moc nevěřím, ale to, že na něho někdo poslal střelce, se mi vůbec nelíbí. Vyřizování účtů na ulici za bílého dne? Kde to jsme? To se normálně nedělá, Brno není Palermo. Vůbec u nás v Česku je střelba na ulici dost vzácná a Hruška není ruskej mafján.“

„Rado, můžu ještě jeden dotaz?“ osmělil se Viktor s otázkou na policistu, který už byl na odchodu, a po něčem, co znělo jako souhlasné zabručení, pokračoval: „Proč jsi o té střelbě na Hrušku mluvil jako o *vekslácké* vraždě?“

„Protože takhle po sobě v Brně na ulici stříleli naposled veksláci na začátku devadesátek,“ řekl rada s náznakem opovržení v hlase.

„Veksláci? Po revoluci? Myslel jsem, že—“

„Jo. Málo se to ví, ale kšefty jim tenkrát docela kvetly, protože sem vozili šilinky. Lidi byli po revoluci hladoví po západním zboží,“ dal se do vyprávění rada a ztěžka usedl zpátky k Viktorovu stolu. „Jezdili na Mexikoplatz nakupovat digitálky a hi-fi věže a veksláci zajišťovali výměnu peněz. Ten, kterého tehdy sejmuli, měl starozitnictví kousek od hotelu Metropol. Ten už tam dneska taky není. Stával na rohu Dornychu a Mlýnské. Musel to být rok devadesát

dva, maximálně tři, těsně před Vánoce. To si pamatuju, protože jeden svědek nám vykládal, jak šel zrovna koupit kapra,“ ponořil se rada na chvíli do vzpomínek, ale hned se vzpamatoval. „To je jedno. Zkrátka tenkrát zastřelili na ulici majitele starožitnictví, o kterým všichni veksláci v Brně věděli, že u sebe má spoustu peněz, protože k němu nosili valuty. Sejmuli ho tehdy i s bodyguardem. Já si ten případ pamatuju, protože jsem tehdy byl mladej a byla to pro mě úplná noční můra. Střelba za bílého dne na ulici a my neměli nic, čeho bychom se mohli chytit. Motivů víc než dost, ale výpovědi svědků mlhavé a všichni podezřelí měli alibi.“

„Jak jste to pak rozlouskli?“ zajímal se Viktor.

„Jak víš, že se nám to povedlo?“

„Jinak bys o tom nemluvil tak zeširoka,“ ušklíbl se Viktor.

„Hňupe,“ zabručel rada a pokračoval: „Chytlí jsme ho vlastně náhodou, nebo spíš jeho vlastní blbostí. Ten kluk, Karel Staněk se jmenoval, byl úplně jednoduchej, dělal vekslákům bodyguarda. Pracoval i pro toho starožitníka a měl pocit, že ho ošidil. Tak si pro peníze přišel s čezetou v ruce. Odstřelil dva lidi na ulici, sebral peníze a odjel do Jižní Ameriky. Tam si udělal několikaměsíční prázdniny a když mu došla vata, vrátil se zpátky a zkusil to znovu. S brokovnicí si počíhal na svoje kámoše, kteří si předávali peníze u benzínky kousek za Znojmem. Zásah tenkrát schytila taška s penězma, veksláci to přežili a svýho kamaráda identifikovali. Nebýt toho, tak nám utekl.“

„A to nebyl mezi podezřelýma, když dělal pro veksláky v Brně?“

„To víš, že byl. Ale on předtím, než šel střílet, celkem věrohodně rozhlásil, že jede pracovat na Ukrajinu, tak ho nikdo nehledal. Kdyby to nezkoušel opakovat, asi jsme ho nikdy nedostali. Takhle dostal pětadvacet let.“

„Pětadvacet?“

„Jo, mladej kluk to byl. Škoda ho. Nejlepší roky v kriminále. Přitom myslím, že to nebyl vyloženě zlej chlap.“

„Jestli byl mladej a dostal dvacet pět let, tak by teď...“ počítal Viktor, kterého Staněk začal zajímat. Další pěšák na šachovnici.

„Jo, pokud mu někdo v lochu nezakroutil krkem, už bude venku. Počkej, ty myslíš, že by mohl střílet znova?“

„Přesně to mě napadlo,“ přikývl Viktor.

„Uvědom si, kdy se to stalo. To bylo v době, kdy tys hrál čáru o cěčka. Tomu Staňkovi dneska určitě táhne na šedesát,“ poučoval ho rada.

„Já nevím, ale sám jsi říkal, že se to jinak v Brně nestává,“ nedal se Viktor.

„Nestává. Ale vem si, že Staněk zabíjel jen pro peníze, který bral přímo. Jak jsem řekl, je jednoduchý. Střelí, sebere prachy a jede na karneval. Proč by šel po Hruškovi? To nedává smysl. Tam by musel kombinovat a plánovat.

Tohle bude něco velkého. Velký sousto, o který stojí za to se porvat. Tady musíme být opatrní,“ řekl rada a zamýšleně pozoroval prázdnou skleničku, se kterou si točil v ruce. „Já si nemůžu dovolit šlápnout vedle, Viktore. Proto spoléhám na tebe. Na tebe nikdo nevidí. Ty můžeš trochu zariskovat. Navíc mám teď málo lidí, kvůli tý chřipkové epidemii je skoro půlka chlapů na neschopence. Jdeš do toho?“ podíval se na Viktora unaveným, ale pevným pohledem, kterému se dalo jen těžko uhnout. Viktor nemusel být jasnovidec, aby poznal, jak se věci mají. *Rada si neví rady*, napadlo ho, ale raději se kousl do jazyku, aby to neřekl nahlas. Vašíček by to mohl vzít osobně, protože to byla pravda. Byla před ním hromada špíny a potřeboval někoho, kdo se tou hromadou za něj prohrabe, protože on sám i celá policie museli zůstat alespoň trochu čisti.

Viktorovi ho bylo líto. Najednou mu připadal hodně starý, až se té změny lekl. Je to jenom tím nevyspáním, nebo už radovi vážně trochu ujel vlak? Zatím jej Viktor znal jako rázného chlapa, který si uměl poradit. Nestál o to tahat z problémů policistu, který nestačil na svou práci, ale byla tu ta vizitka. To byla návnada, na kterou se chytil. Policejní rada byl koneckonců zkušený rybář. Věděl, jak má zaseknout háček, aby mu ryba už neuplavala.

„Neboj, pro mě to bude typická oddechovka,“ řekl po chvíli váhání Viktor.

„Nepřečenuješ se?“

„Ne. Už teď jsem si jistý, že si oddechnu, až to budu mít z krku.“

# KAPITOLA 2

Policejní rada odešel. Podle všeho mířil do postele. Předtím ale ještě Viktora důrazně upozornil, aby se o jejich rozhovoru nikomu nezmiňoval, vše bylo samozřejmě neoficiální. Viktor věděl, že už neusne, i když hodina spánku by mu ještě přišla vhod. Uvařil si kávu a zasedl ke stolu, aby si srovnal zpřeházené myšlenky.

Věděl jasně, že má případ. Všechno ostatní se zatím skrývalo. Kdo a jak ho bude platit bylo vedlejší, Viktor radovi věřil, že mu něco sežene. Ale o peníze tu ani tak nešlo. Tohle byl úkol, který Viktora lákal. Bylo to konečně něco víc než běžná rutina soukromého detektiva. V tomhle případě bylo skutečné drama, mělo střelce i cíl. Střelec – patrně najatý zabiják, který pravděpodobně frnkl někam hodně daleko a dal si záležet na tom, aby ho nikdo nevypátral. Pokud to byl skutečně profesionál, pak nemělo cenu se po něm pít. Viktor věděl, že by to bylo nad jeho síly. Nejspíš to bylo tak, že si toho člověka někdo najal právě na tuto práci. Střelec přicestoval na falešný pas a na jiný, neméně falešný, zase odletěl. Chytit by ho mohl možná Interpol s celým svým týmem, zatímco Viktor měl do party jen Jacka Danielse. Provinční soukromý slídl si nemohl brousit zuby na atentátníka, za kterým dost možná stál organizovaný zločin. Musel na to jinak.

Nalil si ještě skleničku. Jen malou, takovou, které sám pro sebe říkal *problem solver*. Kdysi totiž četl o tom, jak vědci dokázali, že malá dávka alkoholu pomáhá při řešení složitých úkolů. Rád se tohoto vědeckého doporučení držel.

Viktorovi došlo, že když nemá střelce, bude muset začít z druhého konce. Byl tu podnikatel Hruška a ten postřelený bodyguard – jediná dvě vodítka, která teď měl. Rozhodl se, že začne Hruškou. U něj totiž bylo třeba hledat motiv k útoku. Viktor dost důkladně prolustroval jeho stopy na internetu, ale téměř nic nenašel. Hruška neměl profil na žádné sociální síti, alespoň ne pod svým jménem.

Neměl ani osobní web. Všechny firmy, které vlastnil, existovaly spíš jen na papíře, než aby lákaly klientelu přes internet.

Viktor při své práci docela často pátral na internetu. Věděl, jak vypadá běžná digitální stopa. Dnes už mohl některé případy řešit téměř od stolu, tolik toho na sebe lidé často nevědomky prozradili na sociálních sítích. Ivan Hruška byl ale těžko vystopovatelný. Praviděpodobně byl jedním z těch, co nechtějí být příliš vidět, a asi jen on sám věděl proč. Možná jen nestál o pozornost a lidskou závist, ale možná také tušil, že by po něm mohl někdo jít, a tak se preventivně skrýval i v online světě. Těžko soudit, ale Viktor měl podezření, že i kdyby Hruška věděl, kdo po něm jde, nepřiznal by to. Podle všeho bude mít sám máslo na hlavě. Přestřelka na ulici je většinou *řešit* sporů, které nikdo ze zúčastněných nechce *řešit* soudní cestou.

V obchodním rejstříku byly na Hruškovo jméno vedené tři společnosti – *IHservices, s. r. o.*, *Pear Consulting, s. r. o.* a *Doeg, s. r. o.* Ve všech třech byl vždycky ještě minimálně jeden další společník. Popis jejich obchodní činnosti byl zcela obecný – samé konzultace, marketingové poradenství nebo propagace. Z toho se moc nedalo odhadovat, jaký mohl být skutečný předmět jejich podnikání. Viktor si tak z rejstříku zapsal alespoň to, že Hruška se narodil 6. 2. 1967 a že měl bydliště hlášené v Černých Polích. Adresa v bohaté čtvrti slibovala, že nebude jen fiktivním místem pobytu. Tam by mohl Hruška skutečně bydlet.

Když byl Viktor hotový se systematickou analýzou digitální stopy podnikatele Hrušky, koukl se na hodiny v pravém dolním rohu monitoru. Překvapilo ho, že lustrováním sociálních sítí, soupisek amatérských futsalových týmů a pročítáním různých obskurních novin strávil přes dvě hodiny. Ale Hruška je holt časté příjmení a hledat jednoho konkrétního bylo obtížné. Zvlášť když nezanechával stopy. Podle článků v novinách se zdálo, že Ivan Hruška začal existovat asi před třemi lety, když jeho firma *IHservices, s. r. o.* založila bytové družstvo, do té doby o něm nebyla ani zmínka. Tajemný podnikatel začínal pozvolna dráždit Viktorovu zvědavost. Když o něm nebylo nic dostupného na síti, bude muset Viktor zkusit zjistit něco v reálném světě. Jméno postřeleného osobního strážce Viktor neznal, ten bude muset počkat. Hlavním objektem zájmu byl Ivan Hruška.

Viktor si sbalil pár potřebných věcí a vyrazil do Černých Polí. Jestli všechno půjde hladce, tak stihne otvíračku v Oku.